

Arrest

nr. 177 699 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf (> Hassan > Sharif Sarman). U heeft uw vader nooit gekend. Uw moeder behoort tot de Jaaji-clan. U bent geboren in het jaar 1985 in Mogadishu, waar u woonde tot aan uw huwelijk. U huwde in 2002, waarna u met uw echtgenoot verhuisde naar Cadan Lehey in de provincie Middle Shabelle. U baatte een theehuisje uit.

Na de geboorte van uw oudste zoon, in 2004, kwam uw schoonmoeder te weten dat uw moeder behoort tot de minderheidsclan Jaaji. Omdat niemand uw vader kende, beledigde zij u. Uw twee schoonzussen mishandelden u eveneens.

Op 5 juli 2015 hield Al Shabaab een preek in uw dorp. De aanwezigheid van iedereen in het dorp was hierbij verplicht. U was niet aanwezig bij deze preek, waardoor Al Shabaab u als ongelovige betichtte. U

werd voor één nacht vastgehouden. A.N., de werkgever en familie van uw echtgenoot, stond garant voor uw vrijlating.

Op 10 en 11 juli 2015 werd de Koranschool in uw dorp door Al Shabaab overgenomen. Uw oudste zoon was hierbij aanwezig. Hij vertelde u dat de leerkracht werd vastgezet en de aanwezige kinderen een preek moesten aanhoren.

Op 13 juli 2015 liet u een kennis bij u overnachten. Hij had de auto naar Mogadishu gemist en diende twee dagen te wachten vooraleer een nieuwe rit naar Mogadishu zou plaatshebben. Uw echtgenoot was op dat moment opgenomen in een ziekenhuis in Mogadishu. Drie mensen van Al Shabaab kwamen bij u thuis en betichtten u van overspel. Zij haalden A.N., uw borg, erbij. U werd niet vastgehouden. Een vonnis voor overspel zou op 17 juli 2015 uitgesproken worden. Uw kennis werd wel meegenomen door de mensen van Al Shabaab. U besloot daarop uw dorp te verlaten.

U besloot eerst naar Mogadishu te gaan, naar uw echtgenoot, uw moeder en uw broer. Uw zoon werd opgevangen door de zus van uw moeder. U werd door Al Shabaab telefonisch gecontacteerd, waarop u besloot het land te verlaten. U reisde via Kenia en kwam in België aan op 4 augustus 2015, waar u asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een huwelijkscertificaat uitgegeven in Mogadishu op 1 juli 2002, en medische attesten m.b.t. verwondingen en besnijdenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat de **geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de huwelijksakte** die u heeft voorgelegd op 4 april 2016. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u **geen documenten m.b.t. uw huwelijk ontvangen te hebben van de sheikh** (verklaring DVZ, p. 6), toch kan u tijdens het gehoor op het CGVS plots een huwelijksakte voorleggen. In diezelfde verklaring voor de DVZ stelt u getrouwd te zijn **in de maand februari van het jaar 2002**, terwijl de huwelijksakte meldt dat het huwelijk plaats had op **1 juli 2002**. Ook vinden wij tegenstrijdigheden terug over de plaats waar het huwelijk ingezegend werd. **De huwelijksakte zegt dat het huwelijk ingezegend werd in Mogadishu, terwijl u aan DVZ meldt dat het huwelijk plaats had in Cadaan Lexey** (verklaring DVZ, p. 6). U blijft aanvankelijk bij deze verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 3), maar later zegt u toch getrouwd te zijn in Mogadishu (gehoorverslag CGVS, p. 14). Vervolgens verklaart u dat **het huwelijk ingezegend werd door uw nonkel aan moederskant, A.A.** (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook dit blijkt tegenstrijdig met de door u voorgelegde huwelijksakte, die meldt dat **S.H.H.** uw huwelijk ingezegend heeft. Het eindigt hier niet mee, u verklaart uw **exakte geboortedatum niet te kennen** (gehoorverslag CGVS, p.3), maar volgens ditzelfde document is uw geboortedatum **10 februari 1985**. Eveneens verklaart u **niet naar school** geweest te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8 + 19), terwijl de huwelijksakte vermeldt dat u **student** was op het moment van uw huwelijk.

Ook verklaart u aanvankelijk voor de DVZ dat **uw schoonfamilie uw huwelijk afkeurde omdat u behoorde tot een minderheidsclan en u reeds vanaf het ogenblik van het huwelijk (dus in 2002) u sloegen** (vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u echter dat **uw schoonfamilie pas vernam dat u tot een minderheidsclan behoorde na de geboorte van uw oudste zoon** (gehoorverslag CGVS, p. 21), dus in 2004.

Gezien deze fundamentele tegenstrijdigheden in uw verklaringen en met de door u voorgelegde huwelijksakte, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen m.b.t. tot het huwelijk, zoals u het schetst, en de problemen met uw schoonfamilie die zich voorgedaan zouden hebben omwille van dat door u geschetste huwelijk, die mede de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vlucht uit Somalië.

Uw **vrees voor Al Shabaab maakt u evenmin aannemelijk**. U vertelt op **5 juli 2015 opgesloten te zijn geweest** door Al Shabaab omdat u niet aanwezig was op een bijeenkomst waar een preek gehouden werd (gehoorverslag CGVS, p. 22 + 24). Op 14 januari 2016 verklaart u echter op **6 juli 2015 opgesloten te zijn geweest** (vragenlijst CGVS, p. 1). **Volgens uw eerdere verklaring op de DVZ weigerde u (bewust) naar de bijeenkomst te gaan omdat u aan het werk was** (vragenlijst CGVS, p. 1). Op 4 april 2016 verklaart u echter voor het CGVS **op voorhand te weten wanneer Al Shabaab een**

verplichte bijeenkomst houdt, maar dat u dat vergeten was (gehoorverslag CGVS, p. 18) en ondertussen was u aan het koken (gehoorverslag CGVS, p. 22). Vooreerst blijkt hieruit dat u in uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties verschillende redenen aanhaalt voor het niet bijwonen van deze verplichte bijeenkomst. Bovendien lijkt het niet aannemelijk dat u de betreffende verplichte bijeenkomst zou vergeten, wetende wat de mogelijke gevolgen kunnen zijn bij afwezigheid en gezien kan verwacht worden dat u dit ook uit het straatbeeld kon afleiden wanneer er zich een bijeenkomst voordeed waarop iedereen geacht werd aanwezig te zijn.

Op 13 juli werd een man bij u thuis aangetroffen die niet uw echtgenoot was en u werd diezelfde dag **beticht van overspel**. Er werd u tijdens het gehoor gevraagd of u op die dag opgesloten werd, maar u zegt **enkel op 5 juli opgesloten te zijn geweest** (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wij vroegen ook of u veroordeeld werd door Al Shabaab, waarop u antwoordt dat u nog **geen veroordeling** gehad heeft (gehoorverslag CGVS, p. 25). **Het is onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u op 13 juli 2015 niet zou gearresteerd hebben, rekening houdende met de beschuldiging van overspel en de straffen die daarvoor door de (islamitische) rechtbanken worden uitgesproken** (zie informatie in uw administratief dossier). Dit is des te onwaarschijnlijker daar u nog niet zo lang tevoren wel een nacht opgesloten werd wegens het niet bijwonen van een verplichte bijeenkomst en op borg werd vrijgelaten en het dorp zonder veel problemen kon verlaten om naar uw familie in Mogadishu te reizen.

Het is eveneens onwaarschijnlijk dat u een andere man dan uw echtgenoot zou laten overnachten wanneer uw echtgenoot afwezig is. **U kende de gevaren van een dergelijke situatie, u wist dat personen gestenigd werden en zweepslagen kregen** (gehoorverslag CGVS, p. 27). **U wist eveneens wie door Al Shabaab beschuldigd kon worden van overspel** (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of deze man niet terug naar huis kon gaan en later terugkomen om de auto te nemen naar Mogadishu, antwoordt u ontwijkend dat hij niet weet op welke uren de auto's vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 23). Een afstand die door mannen op 3 uur wandelen afgelegd kan worden, noemt u 'niet zo dichtbij' (gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl u zelf zegt dat hij in Xawaale Kulan woont, een dorp 'niet zo ver' van het uwe (gehoorverslag CGVS, p. 23). **Aannemend dat de afstand ongeveer gelijk is, had deze man zeker kunnen terugkeren naar zijn dorp en tijdig terug zijn in uw dorp om vervoer naar Mogadishu te vinden**. Dat zowel u als deze man er blijkbaar geen graten in zagen dat hij bij u zou overnachten is allerm minst aannemelijk in de Somalische situatie, waarbij het zelfs moeilijk is voor een (vreemde) man om alleen met een vrouw in één ruimte te zijn. U bent er bovendien zeker van dat het nog twee dagen zou duren voor er een andere auto zou komen. U verklaarde dat er wekelijks een auto uit uw dorp vertrekt naar Mogadishu en dat de betreffende man deze auto net gemist had (gehoorverslag CGVS, p. 23). **Indien hij net de enige wekelijkse auto uit het dorp gemist had, had u echter op voorhand niet kunnen zeggen dat een andere auto reeds over 2 dagen uw dorp zou passeren**. Uw verklaringen over dit incident houden dus geen stand.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen en de objectieve informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat u zich zou kunnen hervestigen in Mogadishu, waar u immers over een sociaal netwerk beschikt en waar u reeds een groot deel van uw leven doorbracht en woonde.

Bijgevolg is de commissaris-generaal van mening, op basis van de analyse van deze informatie, dat u eerst en vooral in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en u daar zonder enig probleem te vestigen. **Nadat u Cadaan Lexey verlaten heeft, bent u immers naar Mogadishu gegaan** (vragenlijst CGVS, p. 2 + gehoorverslag CGVS, p. 18 + 25 + 26), van waar u Somalië verlaten heeft. Ook in het verleden lieten zowel u als uw man zich meermaals verzorgen in een ziekenhuis in Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 24), waaruit uw vertrouwdsheid met de stad blijkt.

De commissaris-generaal is eveneens van mening dat u geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Het is immers zo dat uw verklaringen m.b.t. de door u geleden vervolging reeds weerlegd werden.

Tot slot is de commissaris-generaal van mening, na het onderzoeken van de algemene levensomstandigheden in de overwogen hervestigingszone, dat het **geenszins onredelijk is om te verwachten dat u in Mogadishu zou leven**. Het is namelijk zo dat uw **familiaal netwerk zich grotendeels in Mogadishu bevindt**. In Mogadishu zijn uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 16), uw

moeder (gehoorverslag CGVS, p. 8) en uw tante langs moederszijde (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde eveneens dat uw moeder hertrouwd is en haar man op uw huwelijk aanwezig was, waardoor mag aangenomen worden dat u een goede verhouding met hem hebt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Uw oudste zoon gaat reeds naar school in Mogadishu (gehoorverslag CGVS, p. 15) en zelf hebt u eveneens onderwijs genoten (zie huwelijksakte). Aangezien u de som van 14.000 dollar (verklaring DVZ, p. 9) wist te verzamelen om uw reis naar België te bekostigen, en u aanhaalde dat u door meerdere personen in Somalië (financieel) ondersteund werd, niet in het minst door uw moeder die u uit Mogadishu levensmiddelen stuurde, hebt u aangetoond over **voldoende financiële middelen te beschikken opdat u zich opnieuw in Mogadishu blijvend kunt vestigen**. Er dient immers nog te worden vastgesteld dat u van uw geboorte (1985) tot uw huwelijk in 2002, dus gedurende 17 jaar, reeds in Mogadishu woonde. U verklaarde ook uw man in Mogadishu te hebben leren kennen (zie gehoorverslag CGVS p. 14) en uit uw huwelijksakte blijkt dat ook uw man op het moment van jullie huwelijk in Mogadishu woonde en er een job had (Labourer). Aangezien hieruit blijkt dat een groot deel van uw leven zich afspeelde in Mogadishu kan Mogadishu dan ook voor u als een mogelijke vestigingsplaats in Somalië worden gezien, voor zover dit nog niet het geval was voor u Somalië verliet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als

doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts 2 littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde slagen (coups) te hebben gekregen. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

U legt ook een medisch attest voor m.b.t. uw besnijdenis. Hieruit blijkt dat u type 2 besneden werd. **Er is geen reden om aan te nemen dat u opnieuw besneden zou worden.**

De door u voorgelegde huwelijksakte werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016".

Ter zitting legt verzoekster twee medische attesten neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 juni 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoekster verweten wordt dat bepaalde data niet zouden kloppen, merkt zij op *"dat er haar niet veel tijd werd gegeven tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken"* en *"dat in haar cultuur data niet zo belangrijk zijn"*. Zij wijst erop dat *"de officiële documenten die zij neerlegde wel haar geboortedatum en huwelijksdatum en zijn de correcte data"* vermelden.

Verzoekster herhaalt haar asielrelaas en benadrukt dat zij *"haar hebben en houden, haar familie en kinderen (heeft) moeten achterlaten en gevlucht (is) voor haar leven"*, dat zij *"meermaals (heeft) aangegeven dat zij nooit haar kinderen zou in de steek laten en vertrekken indien zij een andere optie zou hebben gehad"*. Zij acht het *"niet ernstig om het gehele asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen louter omdat het verwerende partij "onwaarschijnlijk" lijkt"*.

Verzoekster wijst op de doktersattesten die zij voorlegde waaruit volgens haar blijkt *"dat zij verschillende malen mishandeld is geweest"*.

Aangaande de subsidiaire bescherming herneemt verzoekster passages uit de informatie in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu. Zij wijst op de complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen, de andere gewelddadige incidenten en het geweld tegen burgers dat gestegen zou zijn. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster *"de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen"*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Somalië problemen te vrezen met de familie van haar echtgenoot en met Al Shabaab. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4. Zo maakt verzoekster haar huwelijk niet aannemelijk, waardoor de problemen met haar schoonfamilie die hieruit zouden zijn voortgevloeid evenmin waarachtig kunnen zijn. Vooreerst verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen documenten van haar huwelijk ontving van de sjeik (verklaring DVZ, p. 6), maar legde zij op het Commissariaat-generaal alsnog een huwelijksakte voor. Deze akte vermeldt dat het huwelijk plaatsvond op 1 juli 2002 en dat het ingezegend werd in Mogadishu door S.H.H., terwijl verzoekster beweerde getrouwd te zijn in februari 2002 en dat het huwelijk ingezegend werd door een nonkel aan moederskant, A.A. (gehoor, p. 14). (verklaring DVZ, p. 6). Op het Commissariaat-generaal verklaarde zij eerst nog *“ben getrouwd in platteland, Cadaan Lexey”* (gehoor, p. 3) om dan later te stellen dat zij in Mogadishu huwde (gehoor, p. 14). De huwelijksakte vermeldt voorts de geboortedatum 10 februari 1985, terwijl verzoekster beweerde haar geboortedatum niet te kennen (gehoor, p.3), en *“student”* als hoedanigheid ten tijde van het huwelijk, terwijl verzoekster stelde niet naar school geweest te zijn (gehoor, p. 8, 19). Ten slotte beweerde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar schoonfamilie haar huwelijk reeds vanaf het ogenblik van het huwelijk in 2002 afkeurde en haar sloegen omdat zij behoorde tot een minderheidsclan (vragenlijst DVZ, p. 2), maar op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dan weer dat haar schoonfamilie pas vernam dat zij tot een minderheidsclan behoorde na de geboorte van haar oudste zoon in 2004 (gehoor, p. 21).

2.5. De uitleg in het verzoekschrift dat *“de officiële documenten die zij neerlegde wel haar geboortedatum en huwelijksdatum en zijn de correcte data”* vermelden en *“dat in haar cultuur data niet zo belangrijk zijn”* kan bovenstaande wisselende verklaringen niet verschonen. Verzoekster wordt immers geen onwetendheden verweten, doch wel het geven van flagrant foutieve informatie aangaande de datum, de plaats en de inzegening van haar huwelijk, alsook over het al dan niet kennen van haar geboortedatum, haar schoollopen en de problemen met haar schoonfamilie. Bovendien werd bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt aan verzoekster *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies) en werd op het Commissariaat-generaal gezegd *“Ik moet u ook zeggen dat u mij de volledige waarheid moet vertellen. Het geven van verkeerde informatie kan negatieve gevolgen hebben. Als u op een vraag niet kan antwoorden mag u dat zeker zeggen. Ik weet dat u niet alles kan weten. U moet dan ook geen antwoord proberen uit te vinden.”* (gehoor, p. 2). Van verzoekster kon dan ook verwacht worden dat zij, indien zij bepaalde elementen niet (meer) wist of omwille van culturele of andere redenen geen belang hecht aan data en deze hierdoor niet kent, dit tijdens haar gehoren aangeeft, wat zij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren. Dat *“de officiële documenten die zij neerlegde wel haar geboortedatum en huwelijksdatum en zijn de correcte data”* vermelden, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, maakt verzoeksters afwijkende verklaringen des te frappanter, gezien zij kennelijk zelfs heeft nagelaten kennis te verwerven over de inhoud van het voorgelegde stavingsstuk. Aldus kunnen verzoeksters verklaringen over haar huwelijk niet overtuigen.

2.6. Verzoeksters verklaringen omtrent haar problemen met Al Shabaab kunnen evenmin overtuigen. Zo beweerde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2015 door Al Shabaab opgesloten te zijn

geweest omdat zij bewust had geweigerd naar de bijeenkomst te gaan omdat zij aan het werk was (vragenlijst DVZ, p. 1), terwijl uit haar verklaringen om het Commissariaat-generaal blijkt dat zij op 5 juli 2015 opgesloten werd omdat zij niet aanwezig was op de bijeenkomst, omdat zij dit vergeten was (gehoor, p. 18) en ondertussen bezig was met koken (gehoor, p. 22). Verzoeksters verklaringen zijn onverzoenbaar en doen afbreuk aan de waarachtigheid van de opsluiting, temeer gezien het niet aannemelijk is dat zij de verplichte bijeenkomst zou vergeten, wetende wat de mogelijke gevolgen kunnen zijn bij afwezigheid en gezien kan verwacht worden ook uit het straatbeeld kan worden afgeleid wanneer er zich een bijeenkomst voordeed waarop iedereen geacht werd aanwezig te zijn.

2.7. Verzoeksters verklaringen komen voor als een aaneenschakeling van ongerijmde en verzonnen beweringen. Zo zijn verzoeksters problemen omwille van de betichting van overspel door Al Shabaab geheel vreemd aan de Somalische maatschappij. Aldus kan verzoekster niet toelichten waarom zij een dermate groot risico zou nemen om een andere man te laten overnachten wanneer haar echtgenoot en familie afwezig is, gezien zij de gevaren van een dergelijke situatie kende, alsook de straffen (gehoor, p. 23, 27). Nog daargelaten of deze man niet meer kon terugkeren naar zijn dorp om daarna terug te komen naar verzoeksters dorp om vervoer naar Mogadishu te vinden, of dat er met zekerheid een andere auto reeds over twee dagen haar dorp zou passeren (gehoor, p. 23), dan nog kan een dergelijke houding slecht haar eer en deze van haar familie schaden. Voorts is het weinig aannemelijk dat zij niet veroordeeld is (gehoor, p. 25), gelet op de straffen die daarvoor door de (islamitische) rechtbanken worden uitgesproken en het feit dat zij niet zo lang ervoor een nacht opgesloten werd wegens het niet bijwonen van een verplichte bijeenkomst en op borg werd vrijgelaten. Ten slotte kon verzoekster, zonder veel problemen, haar dorp verlaten om naar haar familie in Mogadishu te reizen, wat evenmin strookt met haar bewering dat zij geïsoleerd werd door Al Shabaab. Verzoeksters verklaringen zijn vreemd aan de situatie in Somalië zodat de Raad ernstige vragen heeft over haar herkomst uit dit land.

2.8. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt *“dat er haar niet veel tijd werd gegeven tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken”*, wijst de Raad erop dat verzoeksters verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Somalisch en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoekster aldus nog steeds worden verwacht dat zij op een zorgvuldige wijze alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat verzoekster heeft nagelaten.

2.9. Het ter zitting neergelegde medisch attest waarin *“letsels aan rechterhand”* en *“littekens aan linkse pols”* worden vermeld, kan verzoeksters asielrelaas en beweerde mishandelingen niet staven. De arts doet immers enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Verzoekster kan met deze letsels geenszins de geloofwaardigheid van haar asielrelaas herstellen, noch kan het attest een causaal verband aantonen.

2.10. Het ter zitting voorgelegde attest waarin wordt vastgesteld dat zij een besnijdenis type 2 onderging is evenmin dienstig om afbreuk te doen aan het bovenstaande. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat -zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt- zij opnieuw besneden zou (kunnen) worden.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekster beweert afkomstig te zijn uit Somalië maar brengt geen objectieve gegevens aan om dit te staven. Haar verklaringen zijn op dit punt niet geheel overtuigend. Dit klemmt te meer nu verzoeksters verklaringen –zoals hoger gesteld- niet kaderen binnen de socio-culturele situatie in Somalië. Aangezien de commissaris-generaal echter wel aanneemt dat verzoekster van Somalië afkomstig is zal de subsidiaire bescherming ook naar dit land beoordeeld worden.

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit een grondige analyse van *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014, *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van juni 2014 en *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch wijzigde na augustus 2011 toen de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 was hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard kunnen soms leiden tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld in Mogadishu neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder zijn er ook soms incidenten tussen veiligheidsdiensten.

2.15. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *“Immigration and Asylum Chamber”* van het *“Upper Tribunal”* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het *“Upper Tribunal”* meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

2.16. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van

basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.17. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekster. Integendeel verzoekster maakt geenszins melding van problemen, tenzij persoonlijke problemen die zoals hoger uiteengezet, niet in het minst aannemelijk zijn. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.18. *In casu* wordt vastgesteld dat – in zoverre verzoekster uit Somalië afkomstig is - het geenszins onredelijk is om te verwachten dat zij in Mogadishu zou leven. Verzoeksters familiaal netwerk bevindt zich bijna uitsluitend in Mogadishu (gehoor, p. 8, 16, 20), haar oudste zoon gaat er naar school (gehoor, p. 15), zij beschikt over voldoende financiële middelen, zij woonde van haar geboorte in 1985 tot haar huwelijk in 2002 reeds in Mogadishu, en haar man woonde en werkte op het moment van hun huwelijk in Mogadishu.

2.19. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie - “Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”, “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”, “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016” en “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016” - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *municipal government* gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK